

— Ето, елате при мене подайте ми ржка — честно и право.

— Азъ обѣщавамъ, каза по-голѣмиятъ.

— И азъ сжщо — повтори Иосифъ.

Ржцѣ въ ржцѣ, очи въ очи стояха учителтъ и момчетата.

— Азъ ви вѣрвамъ — вие нѣма да ме излъжете.

— Никога нѣма да ви излъжемъ, господинъ учителю.

И въ този отговоръ имаше толкова увѣренность и радостъ; въ него звучеше такава облекчение, щото и останалитѣ ученици свободно отджнаха.

— А вие, другитѣ, знайте: азъ простихъ Зарифови, тѣ ще се поправятъ и ще станатъ такива добри дѣца, като васъ. Ще ги гоните ли вие сега, ще ги закачате ли и ще ли имъ се присмивате?

— Не, — се чу въ единъ гласъ.

— У когото се намѣри въ кжщи нѣкой лишень чифтъ обуца или дреха, помолете родителитѣ си, да ви ги дадатъ слѣдъ обѣдъ за двамата Зафирови. Вали снѣгъ и на момчетата е студено, не-ли?

— Да, много студено.

— Елате при печката сега и се стоплете; азъ ще кажа и на другитѣ ученици, да ви оставятъ на мира.

Двамата простени се изправиха до топлата печка; въ това врѣме вратата се отвори и, сияещи отъ радостъ, се втурнаха пратенитѣ; и двамата донесоха толкова сужуци и хлѣбъ, сѣкашъ ще хранатъ цѣла рота войници. На ученицитѣ се зададе писмена работа, а изгладнѣлитѣ момчета се под-